Pendakwa Raya lwn Vimealaththan a/l Sethu

MAHKAMAH TINGGI (KUALA LUMPUR) — PERBICARAAN JENAYAH NO 45–34 OF 1999
AUGUSTINE PAUL H
5 MEI 2000

Prosedur Jenayah *— Hukuman — Faktor-faktor yang dipertimbangkan sebelum menjatuhkan hukuman — Tertuduh berumur 25 tahun semasa melakukan kesalahan — Sabitan pertama tertuduh — Sama ada pengakuan bersalah semestinya memberikan diskaun*

Tertuduh pada asalnya telah dituduh mengedar 28.2g monoacetylmorphines di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta tersebut'). Kemudian pihak pendakwaan telah mengemukakan pertuduhan pindaan untuk kesalahan di bawah s 12(2) dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta tersebut. Tertuduh telah membuat pengakuan bersalah kepada pertuduhan pindaan ini. Di dalam rayuan untuk meringankan hukuman ke atasnya, tertuduh telah memberitahu mahkamah bahawa beliau berumur 25 tahun dan telah ditahan reman semenjak beliau ditangkap. Beliau juga telah insaf dan tidak mempunyai sabitan terdahulu.

Diputuskan, hukuman penjara sepuluh tahun dari tarikh tangkap dan sepuluh sebatan rotan:

Jumlah dadah dalam milikan tertuduh adalah lima kali melebihi berat minimum di bawah s 39A(2)(c) Akta tersebut. Tiada keterangan untuk menunjukkan yang dadah ini adalah untuk kegunaan sendiri tertuduh ataupun tertuduh hanyalah seorang orang perantaraan. Oleh itu, berat dadah yang dimiliki oleh tertuduh memainkan peranan yang penting di dalam menjatuhkan hukuman ke atas tertuduh. Walaupun demikian, dengan mengambilkira pengakuan salah tertuduh dan mengimbangkannya dengan faktor kepentingan awam, pengakuan salah tersebut telah menjadi faktor yang memihak kepada tertuduh. Ini juga merupakan kesalahan pertama tertuduh dan beliau berumur 25 tahun semasa melakukan kesalahan tersebut. Berdasarkan faktor-faktor ini, mahkamah menjatuhkan hukuman penjara sepuluh tahun dari tarikh tangkap dan sepuluh sebatan rotan ke atas tertuduh (lihat ms 402B–E).

Per curiam:

Diskaun untuk pengakuan salah hanyalah merupakan satu kenyataan bersifat peraturan yang umum sahaja dan bukannya satu kemestian untuk semua kes. Kadang-kala di dalam kes-kes tertentu, faktor kepentingan awam mengatasi segala faktor peringanan (mitigation) yang boleh diberikan daripada pengakuan salah tertuduh. Keseriusan

sesuatu kes itu boleh menafikan kesan pengakuan salah ini (lihat ms 401E–F).

[English summary

The accused was initially charged with the offence of trafficking 28.2g of monoacetylmorphine under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the Act'). Subsequently, the prosecution adduced an amended charge for an offence under s 12(2) and punishable under s 39A(2) of the Act. The accused pleaded guilty to the amended charge. In his plea for a lighter sentence, the accused informed the court that he was 25 years of age and had been remanded since his arrest. He was also remorseful and did not have any prior convictions.

Held, sentencing the accused to ten years' imprisonment from the date of arrest and whipping of ten strokes:

The amount of drugs in the accused's possession was five times the minimum weight under s 39A(2)(c) of the Act. There was no evidence to show that the drug was for the accused's own consumption or that he was merely the middleman. Thus, the weight of the drug in the accused's possession played an influential role in sentencing him. Even so, taking the accused's plea of guilt into account and balancing it against the public interest factor, the accused's plea of guilt had become a factor in his favour. This was also the accused's first offence and he was 25 years of age when the offence was committed. Based on all these factors, the court sentenced the accused to ten years' imprisonment from the date of arrest and whipping of ten strokes (see p 402B–E).

Per curiam:

A discount for a plea of guilt is merely a statement in the nature of the general rule and is not compulsory in every case. Occasionally in particular cases, the public interest factor prevails over all other mitigation factors that could be derived from the accused's plea of guilt. The seriousness of a case could nullify the effect of this plea of guilt (see p 401E–F).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai hukuman secara am, lihat 5 *Mallal's Digest* (4th Ed, 1997 Reissue) perenggan 2475–3049.

Kes-kes yang dirujuk

Ang Chai Seng v PP [2000] 2 MLJ 35 (dirujuk)
New Tuck Shen v PP [1982] 1 MLJ 27 (dirujuk)
PP v Darmalingam [1987] 2 MLJ 519 (dirujuk)

A *PP v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256 (dirujuk)
PP v Tia Ah Leng [2000] 5 MLJ 401 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

B Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 12(2), 39A(2)(a), 39B(1)(a)
Kanun Prosedur Jenayah s 183

Rayuan daripada: Kes Tangkap No D81–2 of 1999 (Mahkamah Majistret, Kuala Lumpur)

Azhar bin Abdul Hamid (*Lukman bin Zainuddin*) (Timbalan Pendakwa Raya) bagi pihak pendakwa.

C *Gurmit Singh Hullon* (*Hullon & Co*) bagi pihak tertuduh.

Augustine Paul H: Tertuduh, Vimealaththan a/l Sethu, pada asalnya telah dituduh mengedar 28.2g monoacetylmorphines di bawah s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta tersebut') dan boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta tersebut. Apabila kes ditetapkan untuk perbicaraan buat
D pertama kali, peguambela tertuduh telah memaklumkan kepada mahkamah bahawa beliau telah membuat satu representasi kepada Bahagian Pendakwaan Jabatan Peguam Negara untuk mengurangkan pertuduhan kepada kesalahan memiliki dadah dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta tersebut. Di atas representasi ini, pihak pendakwa telah
E mengemukakan pertuduhan pindaan untuk kesalahan di bawah s 12(2) dan boleh dihukum di bawah s 39A(2) Akta tersebut untuk jumlah dadah yang sama. Tertuduh telah membuat pengakuan bersalah kepada pertuduhan pindaan ini dan memahami sifat dan akibat pengakuan beliau.

Fakta ringkas kes adalah seperti yang dikemukakan oleh pihak pendakwa di dalam eksh P2. Pada 13 Januari 1999, lebih kurang 10.00
F malam, pengadu (C/Insp Abdul Jabbar bin Hanifah) bersama-sama sepasukan polis telah menahan tertuduh yang turun dari motosikal Suzuki RGV bernombor WFX 1380 di hadapan Restoran Madam Tea, Jalan Balam Off Jalan Ipoh, Kuala Lumpur. Semasa ditahan, tertuduh sedang membimbit satu beg plastik jenama 7-Eleven di tangan kanannya. Semasa
G C/Insp Abdul Jabbar memperkenalkan dirinya, tertuduh telah cuba melarikan diri. Setelah berlaku pergelutan tertuduh telah berjaya ditangkap oleh pihak polis. C/Insp Abdul Jabbar telah menjalankan pemeriksaan ke atas beg jenama 7-Eleven tersebut dan menjumpai satu paket plastik mengandungi bahan ketulan dan serbuk berwarna merah jambu yang disyaki dadah berbahaya. Hasil siasatan menunjukkan barang kes yang
H dirampas adalah dadah jenis monoacetylmorphines seberat 28.2g (berat bersih) sebagaimana tercatat di dalam laporan kimia oleh ahli kimia En Ismail Talib (eksh P3). Fakta kes ini telah diakui benar oleh tertuduh dan saya menerima pengakuan salah ini.

Di dalam rayuan untuk meringankan hukuman ke atasnya, tertuduh telah memberitahu beliau berumur 25 tahun dan telah ditahan reman
I semenjak beliau ditangkap. Semasa di dalam tahanan tertuduh memberitahu bahawa beliau telah faham akan akibat perbuatannya dan menganggap penahanan tersebut sebagai satu pengajaran kepadanya.

Tertuduh juga telah sedar bahawa dia telah bergaul dengan kumpulan yang salah dan kini telah memutuskan semua pergaulan tersebut. Tertuduh juga memberitahu mahkamah bahawa pengakuan salah ini dibuat dengan rela hati dan memohon agar mahkamah memberi peluang terakhir kepadanya. Tertuduh tidak mempunyai sabitan terdahulu.

Di dalam menjatuhkan hukuman ke atas tertuduh, saya telah mengambil kira beberapa faktor. Seksyen 183 Kanun Prosedur Jenayah telah menetapkan bahawa di dalam menjatuhkan hukuman sekiranya seorang tertuduh itu didapati bersalah dan disabitkan, mahkamah mestilah menjatuhkan hukuman mengikut undang-undang. Maksud peruntukan ini adalah hukuman yang dijatuhkan bukan sahaja mesti termasuk di dalam ruanglingkup seksyen yang menetapkan hukuman tetapi mestilah juga dinilai dan dijatuhkan menurut prinsip-prinsip undang-undang sedia ada. Faktor kepentingan awam merupakan salah satu faktor utama yang diambilkira di dalam menjatuhkan hukuman ke atas pesalah. Perkara ini telah dijelaskan di dalam beberapa kes yang terdahulu (lihat *PP v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256; *New Tuck Shen v PP* [1982] 1 MLJ 27 dan *PP v Darmalingam* [1987] 2 MLJ 519). Faktor kepentingan awam ini haruslah diambilkira di dalam konteks betapa seriusnya ancaman gejala penyalahgunaan dadah kepada negara. Keseriusan ini mestilah tergambar di dalam hukuman yang dijatuhkan. Walaupun demikian faktor ini adalah bergantung kepada keadaan sesuatu kes itu. Hakim Wan Yahya di dalam kes *New Tuck Shen v PP* telah menjelaskan seperti berikut di ms 30–31:

> Public interest varies according to the time, place and circumstances of each case including its nature and prevalence. What may be of public interest in one place may differ from another. Similarly inducement to turn from criminal ways into honest living can take several forms and will have to depend to a greater extent on the attitude of the offender and his suitability for any particular type of reformation.

Di dalam mempertimbangkan faktor kepentingan awam di dalam kes-kes dadah tidak dapat dinafikan berat dadah adalah merupakan satu elemen yang memainkan peranan penting di dalam menentukan hukuman yang bakal dijatuhkan. Saya telah membincangkan isu ini di dalam kes *PP v Tia Ah Leng* [2000] 5 MLJ 401. Di dalam kes tersebut, tertuduh telah mengaku salah bagi pertuduhan memiliki 13,749.8g heroin di bawah s 39A(2)(a) Akta tersebut. Saya telah menjatuhkan hukuman penjara seumur hidup (hukuman maksimum) dan sepuluh sebatan rotan ke atasnya. Di ms 412–413 saya telah menyatakan:

> As the penalties for drug offences under the Act vary dependent on the weight of drugs involved the imposition of the maximum sentence in a particular case will be guided by the weight though it cannot be the yardstick in all cases. In saying this, I refer to *R v Laurentiu* (1992) 63 A Crim R 402 where Wood J observed that it is not entirely appropriate to place too much emphasis on the precise quantity of the drug involved, because in some cases the possession relates to that of an intermediary or principal in the course of an enterprise that is judged particularly criminal, whereas in other cases the possession may be that of the end user. Be that as it may, I must immediately observe that these mitigating circumstances may be displaced in a particular case where the

A quantity of drugs involved is large. This is because quantity can in fact supply evidence of motive (personal need versus greed), degree of involvement, and potential for damage to community as well as being an indicator of the gravity of the offence (see *Sentencing: State and Federal Law in Australia* (2nd Ed) by Fox and Freiberg at p 1009). A claim of possession for mere personal consumption may also not be sustainable if the street value of the drugs is B disproportionate to the financial standing of an accused. The mitigating effect of merely being an intermediary may also be weakened if the quantity of drugs is large thereby indicating active involvement in the enterprise. The absence of any of these circumstances in favour of an accused would be an indication of his heinous intention and thereby militate against innocent possession with the result that the imposition of the maximum sentence may be justified. It is C illogical to quantify the precise amount that would warrant such a sentence as it would only invite an endless permutation of hypotheses. It depends on the facts of each case. Thus, even in cases where the quantity of drugs involved is the minimum prescribed by the Act, the maximum sentence may be appropriate if, inter alia, the drugs were not for personal consumption and the person charged is not an intermediary. If there are any further mitigating factors in favour of the accused, like a guilty plea, then they will have to be D balanced against the public interest to be served.

Sungguhpun begitu, fakta berat dadah ini perlulah dilihat bersama-sama lain-lain fakta untuk meringankan hukuman seperti pengakuan salah tertuduh dan rayuan untuk meringankan hukuman. Pengakuan salah tertuduh adalah merupakan satu faktor yang lazimnya diambilkira oleh E mahkamah di dalam menjatuhkan hukuman. Telah menjadi prinsip undang-undang yang diterima pakai bahawa pengakuan salah adalah merupakan satu faktor mitigasi yang memihak kepada tertuduh. Tertuduh seharusnya diberi diskaun kerana pengakuan salah yang telah menjimatkan masa dan kos. Walaupun demikian, diskaun untuk pengakuan salah ini hanyalah merupakan satu kenyataan bersifat peraturan yang umum sahaja F dan bukannya satu kemestian untuk semua kes. Kadangkala di dalam kes-kes tertentu, faktor kepentingan awam mengatasi segala faktor mitigasi yang boleh diberikan dari pengakuan salah tertuduh. Keseriusan sesuatu kes itu boleh menafikan kesan pengakuan salah ini. Mahkamah Rayuan di dalam kes *Ang Chai Seng v PP* [2000] 2 MLJ 35 telah menunjukkan prinsip ini G dengan jelasnya. Di dalam kes tersebut tertuduh telah dijatuhkan hukuman 18 tahun penjara dan sepuluh sebatan rotan bagi kesalahan memiliki dadah morphine seberat 81.4g walaupun telah mengaku bersalah. Rayuannya ke Mahkamah Rayuan telah ditolak. Mahkamah Rayuan di dalam mengekalkan hukuman tersebut telah menyatakan:

H The learned judge in his grounds of judgment applied the correct principle in the assessment of the sentence (see pp 125–127 of the appeal record). He was of the view that an offence under the Act is a serious offence and went on further to say that the amount of dangerous drugs in this case exceeds 15 times the minimum weight of 5g as provided under s 39A(2)(c) of the Act. We agree that the appellant committed a serious offence and the mitigating factors far outweighed in favour of public interest. The sentence imposed may appear to I be excessive having regard to the maximum sentence of 20 years' imprisonment prescribed by the Act but in our view the sentence, having regard to the seriousness of the offence of dangerous drugs and the public

interest as opposed to the appellant's interest, is not manifestly excessive to warrant an intervention. It has to be noted that the legislature had thought it fit to increase the punishment for offences under s 39A(2) of the Act from a maximum of 14 years' imprisonment to life imprisonment and the minimum term of imprisonment from three years to five years and the minimum strokes increased from six to ten strokes. The legislative exercise therefore denotes the government's concern of the problem of drug abuse in this country 'the degenerating effect of the misuse of dangerous drugs and the attendant dangers it has posed to society itself' per Hashim Yeop Sani J (as he then was) in *PP v Loo Choon Fatt*.

Di dalam kes di hadapan saya ini, tertuduh telah dituduh memiliki 28.2g monoacetylmorphines dan beliau telah mengaku salah bagi pertuduhan ini. Jumlah ini adalah lima kali melebihi berat minimum di bawah s 39A(2)(c) Akta tersebut. Dari fakta kes yang dikemukakan dan juga rayuan tertuduh untuk meringankan hukuman tiada keterangan untuk menunjukkan yang dadah ini adalah untuk kegunaan tertuduh sendiri ataupun tertuduh hanyalah seorang orang perantaraan. Oleh yang demikian, fakta-fakta ini tidak boleh memihak kepada tertuduh. Oleh itu, berat dadah yang dimiliki oleh tertuduh memainkan peranan yang penting di dalam pertimbangan saya semasa menjatuhkan hukuman ke atas tertuduh. Walaupun demikian, dengan mengambilkira pengakuan salah tertuduh dan mengimbangkannya dengan faktor kepentingan awam, saya berpendapat pengakuan salah tertuduh ini menjadi faktor yang memihak kepada tertuduh di dalam kes ini. Saya juga mengambilkira fakta bahawa ini adalah kesalahan pertama tertuduh dan beliau berumur 25 tahun semasa melakukan kesalahan ini. Berdasarkan faktor-faktor ini, saya menjatuhkan hukuman penjara sepuluh tahun dari tarikh tangkap dan sepuluh sebatan rotan ke atas tertuduh. Sekiranya pun ada kesilapan saya, kesilapan itu hanyalah kerana memberi pertimbangan yang lebih kepada kepentingan tertuduh.

Hukuman penjara sepuluh tahun dari tarikh tangkap dan sepuluh sebatan rotan dijatuhkan.

Dilaporkan oleh Benjamin Yong